

Crítica

David Castillo
dcastillo@elpuntavui.cat

DE L'AUTOFICCIÓ AL CAOS CONTEMPLATIU

El narcisisme ha coronat l'obra d'Emmanuel Carrère d'una singular perfecció. Et preguntes què punyeta se t'ha perdut llegint les cuites d'un individu que naufraga públicament i ho explica convençut, com si fossis una orella amiga o un terapeuta. Malgrat que l'individu pateix d'incontinència, i que ha aconseguit fins i tot que la seva ex l'amenaci públicament per divulgar secrets íntims, la seva obra té un estrany efecte hipnotitzador sobre el lector. *L'adversari* aconseguia ficar-nos en la pell d'un impostor que es feia passar per metge. Tot es descobriria després d'assassinar la seva dona, fills i pares i cargar-la en l'intent de suïcidi. A *Una novel·la russa* ens introduïa en un relat sobre els anys de la guerra ple d'equívocs sobre els col·laboracionistes francesos. A *Limònov* ens submergia en la personalitat escindida i contradictòria de l'extravagant dissident rus.

Carrère ha jugat a la suggestió i ho ha aconseguit, et defensis com et defensis. La lectura d'*El regne*, per exemple, va aconseguir tenir-me tota una tarda de primavera assegut en un banc d'un parc fins a refredar-me. Recreava com en un reportatge el cas d'un personatge, el mateix, que intentava infiltrar-se en l'Església catòlica, però acabava sent víctima d'un cristianisme devorador de la seva personalitat. Amb *Ioga* pretenia mantenir-me al marge de les neurosis excessi-

Ioga

Emmanuel Carrère
Trad.: Ferran Ràfols
Editorial: Anagrama
Preu: 20 euros

Emmanuel Carrère, en una visita a Barcelona J. RAMOS

ves i de l'espectacle que Carrère genera, però he tornat a sentir-me enganyat per la seva manera de narrar. No té la capacitat poètica subliminal del gran Michel Houellebecq, però t'embolica de mala manera en la seva trama narcisista quasi pornogràfica. Aquí trobem el cas típic de l'escriptor excessiu que ens explica els seus estats depressius amb la impunitat d'aquells idiotes que el diumenge a la tarda ens passaven les dispositives dels seus viatges tropicals. L'escriptor esdevé un personatge unidimensional com en una novel·la d'Unamuno i desvarieja sense proporció dins d'una trama tan feixuga i pesant que t'esgota. Tot i així, no pots abandonar la lectura. Encara no entenc per què. Tampoc puc valorar si la novel·la

—en cas de poder-la definir així— m'ha agradat o no. Mai he cregut en les oportunitats de desenvolupament personal del ioga. El llibre és un tractat, però a la vegada no ho és. Pot relatar des del detall més insignificant d'una consulta fins al procés que el deriva a un psiquiàtric. Som en una situació semblant a la d'*El regne*, en què el protagonista era devorat per la trama i el tema. Aquí ho fa encara més evident. L'home no té cap mena de pudor per descriure'ns tota la seva deriva a l'infèrn. Ell mateix ha declarat en més d'una ocasió que se li havia anat la mà en el moment de despullar-se. Aquesta novel·la més que un striptease és una radiografia de les seves parts més íntimes. Si algú ho fa aquí, el crucifigui.